

новено и чудно било да се гледа този гигант, какъ се грижи за малкото дете. Малкото пълзѣло, но слонътъ не го пушалъ по-далечъ отъ крѣга, въ който могълъ да го достигне съ хобота си. Случвало се, че момчето пропѣлзвало около краката на слона; слонътъ не мърдалъ и търпеливо чакалъ, додето се отстрани. Случвало се, че момчето се заплитало въ оставения за храна на слона нарѣчъ клонки. Тогава бавачътъ-слонъ старателно и предпазливо отмахвалъ клонкитъ и освобождавалъ момчето. Когато на момчето омръзвало да седи на едно и сѣщо опредѣлено мѣсто, то налитало да иде по-далечъ. Слонътъ предпазливо го улавялъ съ хобота и го турялъ на предишното мѣсто. Той не обръщалъ внимание на детския плачъ и протестъ. И тази игра или борба понѣкога продължавала повече отъ часъ.

Слонътъ е способенъ силно да се привѣрзва къмъ човѣка. За тази му привѣрзаностъ споменаватъ много древни писатели. Така, грѣцкиятъ историкъ Плутархъ разказва, че когато победителятъ Пиръ, епирскиятъ царъ, влѣзълъ съ войскитъ си въ Аргосъ, единъ отъ слонетѣ забележилъ, че стопанинътъ му отсъствува. Той билъ убитъ и падналъ въ купчина мъртви тѣла, съ които било осѣяно бойното поле. Слонътъ веднага се повърналъ назадъ, като причинилъ голѣмо смущение между войскитъ, тичалъ по бойното поле дотогава, докато не намѣрилъ трупа на своя господаръ, задигналъ го съ хоботъ и грижливо го отнесълъ въ града.

Единъ французки пътешественикъ, който въ края на миналия вѣкъ посетилъ Индия, случилъ се въ Ланкуръ презъ време на страшна епидемия. По улицитъ се търкаляли умирающи и мъртви. Било невъзможно да се помине, безъ да се попадне на боленъ, който безпомощно се валялъ на улицата. Тѣзи нещастници били толкова много, че цѣлата улица, по която трѣбвало да мине индийскиятъ князь, била осѣяна отъ тѣхъ. Князътъ билъ излѣзълъ на разходка върху своя слонъ и, безъ да обръща внимание на умирающитъ, каралъ направо презъ улицата. Той смѣталъ, че е недостойно за високия му чинъ да обръща внимание на своитъ нещастни поданници, които се валяли подъ краката на неговия, украсенъ съ злато и скъпоценни камъни, слонъ. Но слонътъ се показалъ много по състрадателенъ къмъ нещастниците, отколкото неговиятъ господаръ. Той нито еднажъ не стѣпкалъ ни единъ нещастникъ, който не могълъ да се дигне и му стори лѣтъ, ами предпазливо го дигалъ съ хоботъ и отмѣствалъ на страна.

* * *

Слоноветѣ иматъ своя история. Човѣкътъ е използвалъ тѣхната стадна сила и е образувалъ цѣли полкове. На гърбоветѣ и шитѣ имъ стояли войници. Тачъ дето трѣбвало да се сломятъ стройнитѣ и здрави редове на неприятеля, пращали такава войска, която съ шумъ и грѣмъ се спущала срещу него и той, изплашенъ отъ тия гиганти, хвърлялъ оръжие и бѣгалъ презъ глава.

Но тази войска, състояща се отъ нѣколко хиляди слона,